

הטוב ביותר שבעולם

מתוך "השעון המופלא" מאת ה. פייל

היה פעם נפח שגר קרוב ליער גדול. הוא היה עני כמו מרק בית התמחוי, אך אינני יודע האם זה באשמתו או לאו כי כמו כל האחרים, תמיד התלונן רק על המזל הביש שלו.

יום אחד ירד שלג כבד ובביתו היה קר וחשוך. "אלך ליער ואאסוף קצת אצטרובלים כדי להבעיר אש בתנור" אמר הנפח ויצא החוצה. הוא חיפש וחיפש אך הכל היה מכוסה בשלג ולא מצא אצטרובלים בכלל. הוא המשיך לחפש עד שהגיע לתל קטן, כולו סלע אחד. שם הוא מצא מקום גלוי, ועליו אצטרובלים יותר מאשר יכול היה לספור. הוא מילא מהר את הסל שלו, כשפתאום בצד התל נפתחה דלת בסלע ויצא גמד קטן, מכוער כפי שרק

מישהו יכול להיות מכוער. ראשו היה גדול כמו כרוב, שערותיו אדומות כמו גזר ועיניים ירוקות כמו של נחש. "אהה" אמר הגמד "אתה גונב את האצטרובלים שלי? הם מיוחדים. אין כמותם בעולם. תיענש על הגנבה. אמור את תפילתו האחרונה כי תכף תמות." הנפח נפל על ברכיו. "אני מתנצל" אמר "לא ידעתי כי אלה אצטרובלים שלך. תכף ארוקן את הסל ואלך לחפש אחרים."

"לא" ענה הגמד "מאוחר מדי. אתה יכול לחפש בכל העולם ולא תמצא דומיהם. אך אני מוכן לעשות עסקה אתך. אתן לך ללכת בשלום אם תיתן לי מה שמונח בקערת לחם בביתך." "או, כן" ענה הנפח "זה אתן לך ברצון." "טוב" אמר הגמד "אבוא לקבל זאת בעוד שבוע" והוא חזר לתוך תל הסלע שלו וסגר אחריו את הדלת. הנפח היה מרוצה. הוא ידע שאין כל לחם בבית והקערה ריקה. "היה לי מזל הפעם ועשיתי עסקה טובה" חשב. אך, כפי שאומר העם, הוא דיבר על הסוס עוד לפני שהסתכל לשיניו. כי בזמן העדרו אישתו, שהתיישבה לטוות, עטפה את בנם התינוק בסמיכה ושמה בקערת הלחם הריקה, כדי שזו תהיה כמו עריסה לילד. וכמובן

הזה, גם אם הסל היה כבד מאוד.
"וקיבלתי אותם תמורת לא כלום" אמר לאישתו כשהגיע
הביתה והראה לה את הסל "כי הגמד נתן לי אותם
תמורת מה שמונח בקערת הלחם, וידעתי שהקערה
שלנו ריקה."
"וי! מה עשית! קראה האישה "התינוק שלנו ישן שם,
והוא ישן כך כל הבוקר."
הנפח לא ידע מה לעשות. הוא גירד את ראשו אך לא
בא לו כל רעיון טוב. בסוף לקח שלושה האצטרובלים
כסף, הלך אתם העירה, קנה הרבה אוכל ומשקה טוב
וגם בגדים חמים. במשך שבוע החיים התנהלו טוב
למדי בביתו של הנפח.
בתום שבע ימים הגיע הגמד לביתו של הנפח ודפק
בדלת. "האם התינוק מוכן?" שאל "באתי לקחת אותו."
אך אשת הנפח התחילה לבקש ולהתחנן שישאיר לה
את הילד. "תן לנו להחזיק אותו כאן עוד שבע שנים
לפחות" אמרה "מה תעשה עם התינוק אצלך בבית?"
כן, זו באמת בעיה. ילדים קטנים יכולים להיות לצרה
ומטרד, ואם האישה מוכנה לשמור אותו אצלה עוד זמן
מה, אז אולי מוטב כך, חשב הגמד. והוא חזר לסלע שלו
והילד נשאר אצל הנפח ואישתו לעוד שבע שנים.

הגמד ידע על כך, ועל זה דיבר, כשהציע עסקה לנפח.
בינתיים הנפח הלך הביתה מרוצה, אך סל האצטרובלים
נעשה כל פעם כבד יותר ויותר ומעייף היה לסחוב אותו.
"אולי הוריד כמה אצטרובלים, כדי שיהיה לי קל יותר
להגיע הביתה" חשב. הוא פתח את הסל וראה
שהאצטרובלים הפכו לכסף טהור. הוא כבר לא חשב
לזרוק כמה מהם, אלא המשיך מהר הביתה עם האוצר

אך אחרי הזמן הזה הגמד הגיע שוב לביתם. "האם הילד מוכן?" אמר "באתי לקחת אותו." "כן, כן, הוא שלך" אמרה האישה "אך אולי תשאיר אותו אצלנו עוד שבע שנים, כי הוא הרי קטן מדי כדי ללכת לעולם הרחב." אכן, זו אמת, והגמד השאיר את הילד עוד שבע שנים אצל הנפח. אך אחרי הזמן הזה כל הבקשות והתחנונים של האם והאב לא עזרו. הגמד דחה את עסקה לארבע-עשרה שנה וזה מספיק. הוא לקח את הנער אתו. אבל לפני שהלך אמר לנפח "אם תבוא בעוד חמש שנים למקום שבו ראית אותי לראשונה, תוכל לקבל את בנך חזרה, אם תבחר בכך" ויצא משם עם הנער. עברו חמש שנים והנפח יצא שוב ליער, למקום בו פגש את הגמד, כדי לחזיר את הבן אליו. הגמד חיכה לו כבר עם סל סגור בידיו. "ובכן שכני, באת לקבל את הבן?" שאל. כן, זה מה שרצה הנפח. "טוב" אמר הגמד "הנה הוא, קח אותו" והוא פתח את הסל ובפנים היה עורב, זמיר ויונה. "אבל איזה מהם הנער?" שאל הנפח.

"זה אתה צריך לנחש, שכני" אמר הגמד. הנפח חשב וחשב, תחילה חשב שעליו לקחת את העורב, אחר כך שאולי זה דווקא הזמיר, ואחרי זה חשב שאולי זו היונה. אבל פחד לבחור, שמא ייקח את הציפור הלא נכונה, ויאבד הזדמנות להחזיר לעצמו את הבן. ואז רק נענע בראשו והלך בידיים ריקות. כשיצא מהיער פגש אישה זקנה טווח פשתן. "מה קרה לך ידידי?" שאלה אותו "מדוע פניך עצובים כל כך?" הנפח עצר וסיפר לה את כל המעשה מהתחלה. "אהה, היית צריך לקחת את היונה" אמרה הזקנה "זה היה בטוח הבן שלך." "כן" ענה הנפח "אילו ידעתי זאת קודם הייתי חוסך הליכה רבה" והוא הסתובב ורץ חזרה אל הסלע הגדול. הגמד עדיין חיכה לו שם עם הסל, אבל הפעם היו בו זרזיר, עקעק, ועפרוני, והנפח מוזמן לקחת אחד מהם, את הבן שלו. האיש שוב הסתכל והסתכל ולא יכול היה להחליט וכל מה שיכול היה לעשות זה להסתובב וללכת שוב מהיער. כשבקצה היער פגש את הזקנה היא אמרה לו "העפרוני בטוח היה הבן שלך. היית צריך לקחת אותו. אבל

"בוא" אמר הנפח יום אחד לבנו המתבטל "האם אין שום דבר שאתה יכול לעשות לפרנסתך?"
"אהה, כן" ענה הבן "למדתי הרבה דברים מהגמד,

תקשיב לי. לך חזרה ותסתכל היטב בעיני הציפורים, אחת אחרי שניה. אם תראה דמעות בעיני אחת מהן, קח אותה. זה הבן שלך, כי רק נפש של אנוש מסוגלת לבכות."

שוב חזר הנפח לתל הסלע והגמד הציג לפניו סל עם שחרור, בולבול ודרור. האיש הביט על כל אחד בתורו וראה דמעות בעיני השחרור.

"זו שאני בוחר" אמר והוא חטף את הציפור ורץ אתה משם. וזה באמת היה הבן שלו שהפך מיד לאדם צעיר. והגמד כעס ורקע ברגליו, ומרט את שערותיו, אך זה כל מה שיכול היה לעשות, כי חייבים לשמור על הבטחות בכל משא ומתן, מה שלא יקרה.

קשה לתאר את השמחה של אבא ואמא כשהבן היה שוב בבית. אך לא שמחו זמן רב כי מאז שובו ישב הנער כל הזמן אחרי התנור בבית, לא עשה דבר ורק הביט לארץ של שום מקום. ובסוף אבא הנפח אבד את סבלנותו. כי אמנם כל אחד אוהב שבנו יהיה תחת גג ביתו, אבל לא אוהב כל כך שבן כזה לא יעשה ולא כלום במשך ימים שלמים, ויאכל לחם שלא הרוויח. גם אצטובלי הכסף אזלו כבר מזמן וביתו של הנפח לא היה משופע כבר בדברים טובים כמו קודם.

שהוא נפח מעולה. " הוא יצא מהבית, ניגב את עפר התנור מפניו ונכנס לנפחיה.

"תן לי חתיכת ברזל" אמר "ואראה לך דבר אחד או שניים."

"טוב" אמר אבא הנפח "אתן לך חתיכת ברזל, אך ברור לי שאין לך כל ניסיון עם קורנס וצבת."

אך הצעיר לא ענה. הוא הכין מצע גחלים ושם את הברזל עליו.

"עכשיו" אמר לאבא "תתחיל לנשוב במפוח עד שאחזור, אבל על תפסיק לרגע, כי אחרת הכל יתקלקל." הוא נתן לו את ידיות המפוח והלך.

הנפח הזקן עבד ונשב זמן רב, אלא שהגמד ביער ידע בדיוק מה קורה. הוא לא רצה שהצעיר יגנוב אחדים מהתעלולים שלו, ולכן שינה את עצמו בזבוב גדול, נחת על צווארו של הנפח ועקץ אותו חזק. אבל הנפח רק עצם את עיניו, הדק את שיניו, המשיך להפעיל את המפוח, ונשב באש.

אחרי זמן מה הבן חזר והזבוב ברח. הנער לקח צפת, הוציא את הברזל המלובן מהאש וטבל במים. ומה יצא מזה?

עץ זהב קטן עם ציפור זהב קטנה יושבת בין הענפים

ועיניה יהלומים!

הצעיר הוציא מכיסו שרביט כסף קטן, נגע בעץ והציפור התחילה לקפץ בין הענפים ולשיר שיר מתוק, עד שהלב נמס מהזמרה זו.

והנפח רק הסתכל והסתכל בפה פתוח לרווחה, כאילו שלא יסגור אותו לעולם.

לא היה מלך בארץ זו, אלא רק מלכה, שחיה בארמון גדול על גבעה גבוהה. יפה הייתה המלכה, יפה ביותר מכל הנשים.

"הנה" אמר הצעיר לאביו הנפח "קח את העץ עם הציפור אל ארמון המלכה, והיא תשלם לך על כך יפה." והוא חזר לשבת בבית אחרי התנור, לחמם את שוקיו ולהביט על לא כלום.

עטוף הנפח בממחטה את עץ הזהב עם ציפור הזהב עליו והלך אל הארמון.

וי! איך שהמלכה התפלאה והשתוממה והקשיבה לשירת הציפור. היא קראה מיד לשר האוצר שלה ואמרה לו לתת לנפח שק מלא מטבעות זהב וכסף עבור הצעצוע, והנפח הלך משם מרוצה ביותר.

עכשיו שוב חזרו החיים הטובים לבית הנפח, אך הכל מגיע לסופו וכך גם בסוף אזל כל האוצר שקיבלו

לרמון המלכה" ולא עזר שבנו התנגד ואמר שלא יעשה זאת. כי אבא אמר "ראשים זקנים הם ראשים חכמים, והמלכה תאהב את המסרק גם בלי המראה" והלך.

מהמלכה. לא הייתה ברירה אלא שהצעיר ילך שוב לנפחיה ויעשה שם עבודה. אזי הוא קם מאחורי התנור, הכין מצע גחלים ושם ברזל עליו. שוב אמר לאבא "עכשיו תנשוב במפוח עד שאחזור" והלך.

הזקן לקח את המפוח והתחיל לעבוד. ומובן שגם הגמד ידע מה קורה כפי שידע קודם. הוא שוב הפך את עצמו לזבוב גדול וישב על צווארו של הנפח ונשך לו. וי! כמה חזק הוא נשך! הנפח ניסה להתאפק אך בסוף לא יכול היה יותר, הרים את ידו וניסה להכות בזבוב, אך זה ברח בלי שנפגע.

כשהצעיר חזר, הוציא את הברזל מהגחלים וטבל במים, והנה יצא מהם מסרק זהב נהדר, שזרח כמו אש. אך הצעיר לא היה מרוצה. "היית צריך להמשיך לנשוב ולא להפסיק, כפי שאמרתי לך" אמר. הנפח אמנם הבטיח שעבד במפוח ללא הפסקה, אך הבחור ידע טוב יותר, כי שם הייתה צריכה להיות גם מראת זהב ליד המסרק. לא הייתה כל תועלת לאחד בלי השניה, כי מי שסרק את שערותיו וגם הביט במראה באותו הזמן, נעשה יפה מיום ליום, והבחור רצה לעשות מזה מתנה למלכה. "בכל אופן" אמר הנפח הזקן "אקח את מסרק הזהב

פחות ולא יותר מאשר טבעת זהב. אזי לקח חרט חד,
אמר מילת קסם ובפנים הטבעת כתב:

**"מי שעונד את הטבעת, יקבל הטוב ביותר
שהעולם יכול לתת."**

"הנה" אמר לאבא "קח את זה למלכה, כי זה מה שהיא
רוצה ואין דבר טוב יותר מזה בעולם."
הלך הנפח הזקן לארמון, נתן את הטבעת למלכה והיא
ענדה אותה על אצבעה.
כך הציל הנפח את עורו, אך מעתה המלכה לא עשתה
כלום, אלא ישבה בחלון ונאנחה.
אחרי זמן מה היא קראה למשרת הראשי שלה ואמרה
שיביא אליה את בן הנפח.
בא המשרת ומצא את הצעיר יושב מאחורי התנור.
"פווי!" אמר בן הנפח "אם היא רוצה שאבוא, היא צריכה
לשלוח מישהו יותר רציני." והמשרת חזר לארמון וסיפר
מה ששמע.
אז קראה המלכה לראש הממשלה שלה. "לך לבן הנפח
ואמור לו לבוא אלי!"
הלך ראש הממשלה, וראה את הצעיר יושב מאחורי
התנור.

אך כשהמלכה ראתה את המסרק, מצחה התקמט
מכעס. "איפה המראה?" היא שאלה, ולמרות שהנפח
הזקן נשבע שאין כל מראה ששייכת למסרק הזהב, היא
לא האמינה לו. היא אמרה לו שעליו לבחור: או להביא
לה את המראה או להביא את הטוב ביותר שבעולם. אם
לאו, יכניסו אותו לבור מלא נחשים וקרפדות.
חזר הנפח הביתה וסיפר לבנו לאיזו צרה נכנס, ורצה גם
לדעת איך לצאת ממנה.
אכן, זה לא פשוט להכין מה שרצתה המלכה, אך הצעיר
מוכן לנסות. הוא הפשיל את שרווליו, נכנס לנפחיה ושם
ברזל על גחלים חמים.
הפעם הוא לא סמך אל אבא זקן, אלא בעצמו לקח את
ידית המפוח ונשב. ושוב הגמד ידע מה קורה, בדמות
זבוב גדול בא והתיישב על מצחו של הצעיר, ונשך לו עד
שדם זרם לבחור בין עיניים, אך הוא המשיך להפעיל
את המפוח ונשב ונשב.
תחילה האש הייתה אדומה, אחר כך הפכה לבנה, אחר
כך לכחולה ובסוף העבודה נגמרה. ואז הבחור הרים
את ידו והכה בזבוב והרג אותו, וזה היה סופו של הגמד
לתמיד.

ואחרי שהוציא את מה שעשה מהמים ראה שזו לא

"פוי!" אמר שוב "אם היא רוצה שאבוא, היא צריכה לשלוח מישהו יותר רציני."

חזר ראש הממשלה למלכה וסיפר לה מה אמר הצעיר, והיא הבינה עכשיו שלא תהיה לה כל ברירה אלא ללכת בעצמה, אם היא רוצה שהצעיר יבוא לארמון.

היא באה לבית הנפח והבחור עדיין יושב מאחורי התנור. ועכשיו הוא יבוא אתה?

כן, עכשיו הוא יבוא. והוא קם מהתנור, לקח את ידה והם יצאו מהבית הקטן של הנפח ועלו על הגבעה הגדולה לארמון המלכותי, כי לשם הצעיר היה שייך עכשיו.

והם התחתנו ושלטו בארץ קרובה ורחוקה. כי יש הבדל גדול בין נפח מסוג אחד ונפח מסוג אחר, וזו אמת, בין אם תאמינו בכך ואם לאו.

אבל האם המלכה קיבלה באמת את הטוב ביותר שבעולם?

לזה, ידידיי, תצטרכו להמתין עד שתהיו זקנים כמוני, ונשואים הרבה זמן, ורק אז תוכלו לענות על כך.